

0715 – 15. juli

Skje din vilje! Luk 11: 2.

Denne bønnen krever et hjerte som helt og holdent elsker Gud. Et hjerte som egentlig bare er opptatt med det som er til behag for ham. Det krever hjertet til et barn som ingen egen vilje har, men bare vil Faderens vilje, og ikke behøver noen mer forklaring på hvorfor det ene eller andre skal skje, enn bare at det er velbehagelig for Faderen.

Tusenvis av mennesker kan elske noe godt, noe edelt, nyttig, noe nødvendig. Men det er ikke det samme som å elske Guds vilje! Det er ikke nok at vi elsker akkurat det samme som Gud elsker. Men at vi skal elske selve Guds velbehag, uten hensyn til hva det er han vil.

At vi dermed skal elske Gud slik at vi for hans skyld elsker alt det han vil. Selv om det for oss ser så galt eller umulig ut som når Abraham fikk befaling om å ofre Isak, «løftets sønn». Det måtte jo være umulig for ham å se noen grunn for dette. Men fordi det var Guds vilje ville han gjøre det.

Og slik krever den tredje bønnen at vi ikke bare skal akseptere en slik Guds vilje. Men også elske den så høyt at vi ber om at den må skje. For vi må aldri glemme at bønn – bønn må være en hjertets sak. Ikke forstandens verk. Ikke drevet av lover og påbud, men av hjertets eget begjær og trang.

Men Guds vilje betyr jo det samme som Adams død og korsfestelse. Mens all menneskenatur vil være fri, og elsker sin egen vilje. Og da kan en vel spørre: Hvordan kan noe menneske få et slikt hjerte, som elsker Guds vilje så en virkelig også ber om at bare den må skje?

Nei, et slikt hjerte får en aldri – om en så plager seg selv til døde – på noen annen måte enn ved å bli født på ny av Gud.

Når et menneske er blitt virkelig utmattet av sin egen ondskap og av lovens hellige krav, da vil det omsider, totalt uverdigg, fullstendig overveldes av den store og uforskyldte nåden. Da sier det: Å, Jesus, det er bare så alt for mye!

Da får det en fullkommen renselse og frelse i hans blod, og i hans kjærlighet sin fred og fryd. Når Guds kjærlighet blir utgytt i hjertet på denne måten, da blir også Guds velbehag mer dyrebart for oss enn alt som tenkes kan.

Det første spørsmålet for dette hjertet blir da: «Hva kan jeg få gjøre til ditt velbehag, du uforlignelige Frelser? Å, må jeg bare få gjøre Guds vilje!»

Da er denne frelste sjelen ikke lenger opptatt med hva som er godt og rett, men bare med hva hans himmelske Far vil. Da kjenner den ikke noe så ondt som sitt eget hjerte, og sier i fullt alvor: «Gud, ta bort min egen vilje! Jeg kan ikke selv. Gjør det du!» Og når den slik ber mot seg selv, da ber den om Guds vilje.

Når jeg altså selv først er blitt knust av min egen viljes ondskap. Og deretter så gjennomtrengt av Guds storhet, at hans vilje betyr mer for meg enn hele min frelse, –. Men også så inntatt av hans kjærlighet og herlighet, slik at hvis bare hans vilje skjer, så er alle ting vel, –. Da har jeg et slikt hjerte som virkelig elsker Guds vilje.

Her må så hver enkelt se hvor han står. Her stilles vi på ny overfor noe som åpenbarer vårt hjertes innerste tilstand. Igjen minner vi om at bønnen må være et uttrykk for noe som virkelig opptar hjertet ditt. Som er blitt din trang, din nød. Det er ikke hvem som helst som kan be denne bønnen.

Du som leser dette: Stans nå opp en stund innfor Guds ansikt, innfor hans øyne som ser alle ditt hjertes tanker og holdninger! Hvordan er det med deg i dette spørsmålet? Du vet vel selv om dette er noe du pleier være opptatt med. Om du vanligvis har slik en trang eller nød så du sukker og ber: «Gud, vis meg din vilje! Hjelp meg å gjøre din vilje!»

Det er umulig at Den Hellige Ånd kan bo i et hjerte uten å vekke opp en slik trang der inne. En kristen kan vel ofte være så urolig til sinns at han ber bønnen Skje din vilje uten bevisst å tenke over dette. Men hans daglige hjertes sukk vil likevel alltid være dette: «Gud, min Far, min Frelser: Hjelp meg, hjelp meg å gjøre din vilje! Hjelp meg mot min forferdelige treghet! Gi meg din hellige Ånds kraft og trang etter å gjøre din vilje, og vis meg din vei, så jeg kan gå den i din sannhet!»

Ja, dette er noe som særlig kjennetegner et hjerte der Den Hellige Ånd bor. Dette er nettopp den ene store halvdelen av det som skulle kjennetegne den nye pakts barn. Herren sier: «Jeg skal legge min lov i deres indre og skrive den i deres hjerter». Guds lov er jo Guds vilje.

At Guds lov er skrevet i hjerte og sinn opplever vi da ved at hjertet elsker Guds vilje, at jeg har denne trangen og dette inderlige sukket: «Å, om jeg bare kunne holde din lov av hele mitt hjerte! Å, om jeg bare kan gjøre Guds vilje!»

Vi sier ikke at en kristen er et fullkomment menneske. Å nei, der er mye skrøpelig, både i hans indre og ytre liv. Han kan heller ikke våke, be og kjempe mot sin skrøpelighet som han burde og ville. Der er ingen som kjenner på så mye synd, som akkurat Guds troende barn. Men legg likevel merke til dette: Skjønner han at det ene eller andre er Guds vilje, da er dette straks en livslov for ham. Da vil han også oppfylle det.

Og hvis nå kjødet stritter imot Ånden, da fødes denne bønnen, –. Og se akkurat her hvordan selve denne trangen og bønnen skapes i hjertet – nettopp ved at kjødets strid imot Ånden skaper kamp og bønn om Guds vilje.

Alt bare stadfester det vi også alltid må holde fast ved; at en kristen har et slikt hjerte og sinn.